

După o serie de experimentări și reglaje ale mașinilor, la Industria Bumbacului din Capitală...

Scînteia Tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2670 4 PAGINI — 20 BANI Duminică 8 decembrie 1957

Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române

DECRET

pentru convocarea Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române

În temeiul articolului 37, litera a din Constituția Republicii Populare Române,

Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, convocă Marea Adunare Națională în două sesiune a celei de-a treia legislaturi...

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale Dr. PETRU GROZA

Secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale AVRAM BUNACIU

București, 7 decembrie 1957.

O tradiție glorioasă

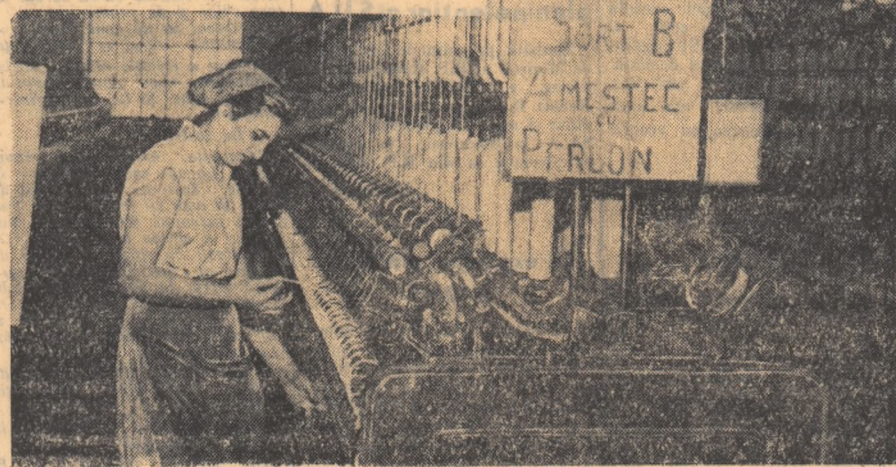
Doză zile am ascultat cîntecul războaielor. Doză zile de-a rînd încercăm să înțelegem glasul, povestea lor...

75 de ani de la întemeierea fabricii „Gh. Doja” din Sf. Gheorghe

Între un vechi proces-verbal și scris „Intocmit în anul 1891, în biroul fabricii. Prin prezenta se constată că s-a pus la dispoziție...”

CONTINUARE PAG. II

În cinstea aniversării Republicii

Și-au îndeplinit planul anual

La 5 decembrie 1957 departamentul materialelor de construcție din cadrul Ministerului Construcțiilor și Materialelor de Construcție și-a realizat planul producției globale pe întregul an.

În primele 11 luni ale anului 1957 fabricile de materiale de construcție ale departamentului au dat peste plan 74.000 tone ciment, 5.150.000 bucăți cărămidă, 8.837.000 bucăți țiglă și 413.000 metri pătrați gaură.

Productivitatea muncii în primele 10 luni ale anului a crescut cu 4 la sută față de plan, iar prețul de cost a fost redus cu 1,67 la sută față de sarcina planificată.

Pînă la 6 decembrie, 11 sectoare miniere din Valea Jiului și-au îndeplinit planul pe anul 1957. Printre acestea se află și colectivul de la sectorul IV al minei Vulcan care a sporit randamentul de la 0,746 tone pe post, cit era la începutul anului, la 1,263 tone în luna octombrie.

În ziua de 7 decembrie alte două sectoare ale industriei ușoare — sectorul Ilnă și mătase și cel de în și cîmp, și-au realizat planul la producția globală pe anul 1957.

În ziua de 7 decembrie alte două sectoare ale industriei ușoare — sectorul Ilnă și mătase și cel de în și cîmp, și-au realizat planul la producția globală pe anul 1957.

(Agerpres)

Un nou produs: betoane refractare

În sectorul materialelor refractare din cadrul Ministerului Industriei Grele se fabrică industrial un nou produs: betoanele refractare. Caracteristicile acestor betoane, ca rezistența la compresie, la șocuri termice, porozitatea, capacitatea de absorbție, conductibilitatea termică și durabilitatea sunt asemănătoare cu cele ale produselor refractare de șamotă.

Prin utilizarea betoanelor refractare prețul de cost al zidărilor poate fi redus cu 30 pînă la 60 la sută față de cele executate cu cărămizii de șamotă, iar executarea lucrărilor cu acest material nu necesită personal de înaltă calificare.

Noul produs este folosit cu succes la anumite părți din focarele cazanelor cu aburi ale marilor termocentrale, la cupetoarele pentru arderea produselor ceramice, căptușeli pentru sobe de încălzit etc.

(Agerpres)

Umanism socialist și sentimentalism

Aspirația spre fătura unei vieți ferice pentru toți cei ce muncesc, spre instituirea unor relații cu adevărat umane, pătrunse de dragostea omului față de om, sau frământat de alungul vecurilor minile multor cercetători cinstiți ai căilor progresului umanității.

În ziua de 7 decembrie alte două sectoare ale industriei ușoare — sectorul Ilnă și mătase și cel de în și cîmp, și-au realizat planul la producția globală pe anul 1957.

(Agerpres)

Generoasa tinerețe!

O înaltă pildă de colegialitate

Într-o liniste deplină, elevii ascultau cu atenție explicațiile profesorului despre rețetele de radiofocare.

— Băieți, colegul vostru, Dascălu Ștefan, este grav bolnav. Se zbate între viață și moarte. Sînt în puterea noastră să-l salvăm. El are nevoie de transfuzie de sânge. Cine... Băieții n-au lăsat-o pe toaia directoare să-și termine fraza.

— Dau eu, a strigat Păstraru Ion ridicîndu-se în picioare. — Și eu, a spus Conta Adrian.

Au urmat apoi Aron Andrei, Helmuș K., Dascălu Mihai și mulți alții. Clasa era în freagă. Băieții n-au stat o clipă pe gânduri. Orice înfrîngere putea aduce pierderea vieții colegului nostru drag. Am înțeles acest lucru și nimeni dintre noi n-a rămas indiferent.

— La căpătîul bolnavului ogează medicii și surorii. Au ochii îngroșați și-l privesc pe băiat cu atenție. Zeci de întrebări îi frîmîntă. Cum se va schimba starea bolnavului în urma transfuziilor repetate? Se va îmbunătăți? Nici colegii lui Dascălu n-au o clipă de liniște. Și cei care au dat sânge și celalți așteaptă cu nerăbdare o veste care trebuie neapărat să fie îmbucurătoare. Nu se poate ca singele lor proaspăt, sîntos să nu ajute viața, să nu învingă boala.

În încercarea cu boala. Dascălu a încetat să vorbească. Zăcea în patul de suferință fără conștiință, pierdut. Și deodată începe „minunea”. Bolnavul se mișcă, pronunță câteva silabe, deschide ochii. Cei de la căpătîul

lui răsuflă ușurați. Criza a trecut. Medicul vorbește cu încredere, fețele s-au luminat. Dincolo de ușa salonului cineva șoptește grupului de colegi care așteaptă cu respirația tăiată de emoție.

— A corbi, și-a recențit. La această vîrstă bună bucuria noastră n-avea margini. Simțeam cu toții că am contribuit și noi ca inima lui obosită de boală să bată tot mai mult, tot mai puternic. Prin venele lui curge acum și cea din singele colegilor săi.

Simțem fericiti că în clipa grea am fost uniți și am dat dovadă de un înalt spirit de colegialitate și toaia. Organizației U.T.M. îi datorăm aceste calități morale, căci, aici în organizație, noi ne formăm trăsăturile unui adevărat om, unui tîndr comunist.

Încet, încet, colegul nostru se însănătoșește. Credem că în cel mai scurt timp îl vom avea din nou sîntos în mijlocul nostru, plin de viață, gata să-și reia munca și îndăturarea.

Încet, încet, colegul nostru se însănătoșește. Credem că în cel mai scurt timp îl vom avea din nou sîntos în mijlocul nostru, plin de viață, gata să-și reia munca și îndăturarea.

GUTULEANU PETRE elev. Școala tehnică de radiofocare, Timișoara

Tinerii au învins furia apelor

Se apropia miezul nopții. Dinspre muntii sula un vînt puternic, tăios. Furtuna începuse. Apele Jiului săltau valuri mari, izbeau recușii marilor, izbeau recușii marilor.

Din cînd, în cînd, prin preda deasă a nopții, scîpărau fulgere.

— Iar nu ne crușă ploaia, iar ne îngreiază lucrările, gîndi cu ciudă tîndrul Gheorghe Manciuc, șeful exploatarei forestiere din Murga. Se tot chinula să adoarmă, dar nu izbutea. Deodată însă tresări. O zguduțură puternică și apoi aliele.

Troznețe și bubuituri. Ce să fie oare? Iși luă repede paltonul și leși în grabă. Porni apoi în fugă spre silvele de lemne, transportate de cu seară din virful muntelui. Valurile apei distruseră grebla opritoare. Buștenii se prăvăleau în Jiu.

Faptul acesta îl înmărmuri. Simji o amețală puternică în tot corpul. Între timp paznicul trezise toți muncitorii.

Prin negura nopții se iviră primele siluete. Erau oțetiișii Dumitru Opran și Ion Trușcă. Sub vijelia apei, construcția greblei opritoare trosnește fioros. Trușcă și Pană au sărit deja în apă.

Trebuie salvate plutele. Buștenii sînt purtați de valuri. Opran își spîncește haina de marginea unei plute. Lovitura primită începe să-l doară. Apa-i rece ca gheața. Au sărit pe plute și tinerii Ion Pană și

Tinerii Felix Müller și Ionescu Parasciv de la șantierul de construcții din Băleni, li s-a încredințat o misiune grea: să transporte de la Graiova, numai în două zile, câteva vagoane de material de construcție.

— Dacă materialul acesta nu ne sosese la timp, e în joc prestigiul întreprinderii — le-a spus șeful șantierului. Înseamnă că nu vom putea da în folosință termenul stabilit noile locuințe muncitorești.

Dar parcă a fost un făcut, că tocmai în zilele acestea a început să plouă și să ningă totodată. Drumurile au devenit anevoioase. Termenul fixat trebuia cel puțin dublat.

— Să continuăm transportul și pe timpul nopții, a îndemnat tîndrul Felix Müller.

— Nu-i rea ideea ta, a întărit această propunere și tîndrul Ionescu Parasciv.

După două zile de muncă încordată, frînt de oboseală, cei 2 sutamișii au raportat șefului de șantier că materialul de construcție a fost transportat în termenul stabilit.

Tinerii Felix Müller și Ionescu Parasciv dobindiseră încă o realizare frumoasă, care se bucură de apreciere și respect.

Muncitorii din întreprinderea în care lucrează, au mult respect pentru munca lor entuziastă. Ei candidază pentru a doua oară la titlul de sutamiș. În această întrecere tinerii Felix și Parasciv au adus întreprinderii lor o economie de peste 50.000 lei.

CAROL BORA funcționar

ATENȚIUNE!

Participați la CONCURSUL CORESPONDENȚILOR VOLUNTARII organizat de ziarul nostru pentru cele mai bune materiale aparținînd genului scurt (informații, note critice, însoțite de fotografii sau caricaturi) și rapoarte. Nu uitați! Concursul se încheie la data de 29 decembrie. Câștigătorilor li se vor atribui importante premii.

Foto: D. F. DUMITRU

Un nou sistem de răcire la cuptorul Martin

La cuptorul Martin de 10 tone al Combinatului metalurgic din Reșița a fost aplicat sistemul de răcire a bolții cu o pierdere de aer comprimat. Noul sistem de răcire împiedică reflectarea flăcării către bolta, care este ferită astfel de ardere. Prin aplicarea acestui sistem se prelungește durata bolții de la 180 la peste 380 de sarje.

(Agerpres)

Torentul de aur

O povestire științifico-fantastică de Radu Nor

mentul profesorului Voronțov. Eram convins că Gilbert îl va lua în seamă, în timp ce Philippe nici nu va voi să audă...

N-a fost așa! Cei doi s-au arătat deopotrivă mult mai puțin prevăzător decît comandantul men. Gilbert a declarat laconic că n-are de gînd să amine nici măcar cu un minut zborul spre Lună iar micul Philippe, revărsînd asupra profesorului un torent de cuvinte, a încercat să-i demonstreze că un rol de meteoriti nu poate constitui o primejdie serioasă pentru niște navigatori astrali experimentați, care mai vizitaseră Luna în repetate rînduri.

În clipa aceea am simțit un îndemn căruia nu-i eram în stare să mă opun. Oamenii aceștia aveau curajul și cetezanța adevăraților exploratori, călătîșii unui Magellan, Vasco de Gama, Nansen sau Cikalov! Cit îi admiram și... cit îi învidiam!

Deodată, inima mi-a dat ghes și am alergat spre ei. Vorbindu-le am insistat să mi se îngăduie să-i însoțesc. Mă așteptam la un refuz, dacă nu din partea amîndurora cel puțin din partea lui Gilbert. Nici de data asta nu m-am dovedit un psiholog prea dibaci. În timp ce Philippe izbucni într-un ris zgomotos ca și cînd cerea meș ar fi fost lucrul cel mai banal din lume, Gilbert chibzui ceva timp și apuse în cele din urmă:

— Ești sigur? Bine, consimt! Dumneasta vei putea fi membru al echipajului fără însă să beneficiezi de drepturile acestuia. În schimb, ești autorizat să dai publicității anumite fapte... pe care le vei afla la timpul potrivit.

N-am prea înțeles sensul acestor cuvinte, dar cine-și mai

(Continuare în pag. 4-a)

Altul în locul meu ar fi fost fericit. Ceva găsesc n-ar fi dat bucuria cineva săpămîni din viață în schimbul cîtorva zile pe „Sputnik 16”, printre strălucîții creatori ai acestui laborator zburător, în schimbul unui interviu cu academicianul Voronțov. Eu am avut acest prilej unic și totuși... Stăteam de vorbă cu celebrul creator al nirelui laborator astral, îl vedeam minînd aparatele complicate, îi ascultam interpretările asupra unor misterioase fenomene cosmice, dar gîndul îmi zbura necăscat spre Lună. Pentru ce plecasem de pe pămînt. Pentru ce, pe care o vedeam acum slături de soarele de jăratec și de pudreria de ștele, palidă, rece, privindu-mă cu o ironie dușmănoasă. Mă obseda din copilărie. Visam să-i cunosc tainica lume, să-i descriu strania înfățișare, giganticele cratere, culmile mărețe, nesfîrșitele mări fără apă. Zăbovisem mult în fața hărții ei și rezonanța unor nume ca Marea Nectarului, Lacul Vișurilor, Marea Seninătății sau Golful Curcubeului îmi dădeau un curioș și nemăsimțit fior. Nădăjduiam să-mi pot urma drumul cîteva cessuri după sosirea pe satelitul artificial. Profesorul Voronțov însă n-a sfătuit să mă așteptăm. Prevedea pentru una din zilele următoare un roi dens de meteoriti care aveau să se abată asupra Lunii cu violența unui bombardament. Am trebuit să mă supun. Comandantul rachetei cu care venisem era un om extrem de prudent și nu ar fi expus primejdiei vieții celor care i se încredințaseră. Mă și împicisem cu gîndul unei federii de încă cîteva zile pe „Sputnik 16”, când au avut loc întîmplările care constituie de fapt subiectul acestei povestiri. Mă aflam cu ceilalți în camera de cercetări, cînd un difuzor ne-a dat de veste că o rachetă sosise pe cosmodromul satelitelui. Curînd după aceea cei doi membri ai echipajului se prezentară profesorului Voronțov. N-am înțeles nicodată doi oameni atît de diferiți. Primul, Gilbert, avea o față impenetrabilă, trăsături dăltuite parcă în

creme și ochi de gheață; celălalt, Philippe, care nu-i ajungea nici pînă la umăr, era în schimb o intruchipare a nesătîmpărului. La el, totul era într-o neîntreruptă agitație; mi-nile și degetele, trupul, capul și mușchii feței, pînă și ochii mici și negri ca ai ursuleților de catifea. Abia așteptam să văd cum se vor comporta față de avertismentul profesorului Voronțov. Eram convins că Gilbert îl va lua în seamă, în timp ce Philippe nici nu va voi să audă...

Ginduri la un concert de tineri laureati

Concursuri internaționale: Berlin 1951... București 1953... Praga 1954... Varsavia 1955... Berlin, Geneva, Salzburg 1956... Moscova, Verviers, Vercelli, Geneva, Toulouse 1957... etc. Peste tot concurează tineri muzicieni români. Și peste tot ei se situează în primele rânduri. Int-a-deveni ne putem gândi cu succes răsunătoare la cele mai de seamă concursuri internaționale muzicale din ultimii ani. Nu este vorba de un talent glorios ci de meritu alina nune noi, de ceea ce se poate chema gloria noli școli românești de interpretare, gloria tinerilor interpreți descoperiți, crescuți și stimulați în anii puterii populare.

vește gindirea muzicală-plastică iar Vladimir Orlov mi se pare „decanul” grupului, care este laureat al Premiului de Stat, laureat al concursurilor internaționale de la București și Geneva, a interpretat cu o artă desăvârșită, cu gust perfect, cu o muzicalitate remarcabilă, o sunață pentru violoncel și pian de Franțescu. Intofdeauna-apreciam ca lațiile lui Vladimir Orlov. De data aceasta erau scoase mai puternic în evidență. Părea că un splendid tablou care nu se bucură până acum de o lumină deosebită de bună, era scaldat acum de raze care îl reliefa frumusețea: statură noastră a achiziționat pentru Vladimir Orlov un violoncel de primă calitate care, dărnice, cu un ton remarcabil, înaltă la un nivel și mai frumos artă interpretativă noastră. Rar cind un violoncelist „electrizează” o sală intrăcagă: Vladimir Orlov a reușit-o.

Concursuri internaționale: Berlin 1951... București 1953... Praga 1954... Varsavia 1955... Berlin, Geneva, Salzburg 1956... Moscova, Verviers, Vercelli, Geneva, Toulouse 1957... etc. Peste tot concurează tineri muzicieni români. Și peste tot ei se situează în primele rânduri. Int-a-deveni ne putem gândi cu succes răsunătoare la cele mai de seamă concursuri internaționale muzicale din ultimii ani. Nu este vorba de un talent glorios ci de meritu alina nune noi, de ceea ce se poate chema gloria noli școli românești de interpretare, gloria tinerilor interpreți descoperiți, crescuți și stimulați în anii puterii populare.

Aceste ginduri imi răsăreau în minte în seara asistând la un remarcabil concert dat de citiva din tinerii noștri laureati la recentele concursuri internaționale. Astfel, de pildă, foarte tinăra pianistă Crinilda Cristescu me zina grupului, are înscris în „palmate” un premiu li la Varsavia (1955) și o medalie la Geneva (1957). A cîntat la concert Beethoven și studiu în dio deez minor de Chopin vădind dincolo de un remarcabil talent pianistic, un progres serios în ceea ce pri-

Dar în concertul de joi seara, precumpănitur a fost aportul cîntăreților. S-au prezentat în fața publicului Dumitru Constantin, Leila Cincu, Ladislau Konya, Teodora Căciuc, Barbu Ion Priscăru. Dan Iordăchescu. Nu putem amănunțit caracteriza fiecare lucrări interpretate, tot așa cum nu putem insista că ai fi trebuit asupra artel tinerilor noștri a companierilor care au cucerit stima tuturor celor care i-au ascultat la noi și peste hotare: Suzana Carusso și Ferdinand Weias. Ne rezervăm acest drept pentru viitor. Am vrea însă să subliniem un aspect comun lor: au fost descoperiți sau și-au tăcut debuturile la ansamblurile noastre artistice create în anii de democrație populară. Ladislau Konya de pildă mai întii muzician amator a fost descoperit cu prilejul concursului național al echipei muzicale de amatori și la Ansamblul C.C.S., a fost ajutat să se dezvolte, să se pregătească din ce în ce mai temeinic. Tot de ansamblul C.C.S. sint legate începuturile activității profes-

FR. SCHAPIRA

Deschiderea Săptămîinii muzicii românești

În cadrul Lunii Culturii, simbolică seara a avut loc în sala Ateneului R.P. Romine deschiderea Săptămîinii muzicii românești care se va desfășura în întreaga țară între 7-14 decembrie.

În cadrul Lunii Culturii, simbolică seara a avut loc în sala Ateneului R.P. Romine deschiderea Săptămîinii muzicii românești care se va desfășura în întreaga țară între 7-14 decembrie.

Formații de artiști amatori pe scene bucuștene

În cadrul „Lunii Culturii” un mare număr de formații de artiști amatori ale sindicatelor din Capitală și din țară vor prezenta spectacole pe scenele bucuștene. Formațiile care vor susține spectacolele sînt grupurile de ramuri de activitate. Astfel, primul spectacol va avea loc luni 9 decembrie în sala de festivități a Direcției regionale C.F.R. Gara de Nord cu concursul unor formații artistice din Capitală ale Sindicatului muncitorilor din transporturi și telecomunicații.

O TRADITIE GLORIOASĂ

(Urmare din pag. 1-a)

prinderi în Ioanna lui 1900: Heinrich Klingner, Ernst Klingner, Paul Lambergner, Viena.

1925. Acționari principali: Franz și Johann Klingner - Viena; Jopp de Heer - Olanda.

1931. Cei de mai înainte, plus Richard Gombach - Austria.

1939. Inare Montagh, Josef Rea, Industrial Development et Financing Corporation - Dover, Anglia; Klingner Bela - Viena, dr. Bokor Elemor și Constantin Popovici - România.

Înta pentru cine muncea 1.000 de muncitori din Sf. Gheorghe.

Se considera o faptă mare pornirea unei greve într-o mică întreprindere abia pusă pe picioare într-un oțel. Era vorba de îndrăzneală, curaj și conștiință. Se pare că aceasta nu lipsese muncitorilor țării în primăvara timpurie a anului 1911. Era 1 aprilie. Liniștea, puterea și încordarea grevei s-au așternut peste întreprinderea fabricii.

La să urmeze ce a cerut „găsirea muncitorilor” poartă de la „patronii cîștigă”? Sporirea generală a salariului cu 50 la sută; reducerea timpului de muncă de zece ore și jumătate; haine de protecție pentru muncitori; copiii sub 14 ani să nu muncească; și să fie schimbat directorul.

Zădărnice a fost încercarea autorității câmpănat, salariații au fost amenințați jandarmului. Și a doua zi, și a treia și mașinile de seis au tăcut.

În această tăcere se găsea o mai mare putere decât în străbunul ridicat de capitaliști. Muncitorii au învins. În dimineața zilei de 15 aprilie a apărut o știre mică în ziarul din Sf. Gheorghe. „Schimbarea directorului la fabrica de seis”. Directorul din străbunătate își făcea bagajele și pleca.

Exploatarea o slăbis pupin. În conștiința sa întărită.

Zina de 28 mai 1929 anunța nu o grevă de trei zile ci una de 21 zile. Acolo unde domnea greva nu se mai cîntau numai cîntecole vechi, ale lui Kosuth, ci și cele: „Sculoși, voi oropsiți ai vieții!”

Greva a început în seara de preparare, și în 24 de ore s-a întins în întreaga fabrică. Conducătorul comitetului de grevă a fost Bokor Istvan și pe siduri au apărut revendicările muncitorilor: „Sporirea salariului cu 25 la sută, și de muncă de opt ore, bibliotecă, ziua de 1 mai - și de sărbătorire plăcută etc.”

Directorul a săi via vorbă cu oamenii în ziua a 17-a a grevei. Într-un raport confidențial al siguranței scrie: „Simptome alarmante la fabrica de textile. Comuniștii au organizat o grevă și pregătesc eveniment important.”

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

va o casă particulară? A auzit că în trecut asemenea lucrători începători ca ea, și a dat rîndul. Abia cîștigau ceva, că nu exista cantină și nici cămin, că nu exista bibliotecă și nici cămin de copii. Oare ea știe că în anii regimului democrat-popular s-a construit clădirea transformatorului, s-a modernizat vopsirea și secția de albii, s-a înființat o creșă și s-a modernizat rețeaua electrică a întreprinderii? A aflat cine a dat de casă intrarea o oragului - 50 de case muncitorești? Sau știe că filatura unde lucrează ea, s-a născut prin eforturi comune și din punct de vedere al perfecțiunii și menține poziția și pe scară mondială? Presimțe că fabrica cea mai însemnată și cea mai veche a Regimului Autonom Maghiar, zădărnice s-a întregit țara, a devenit al doilea cămin al ei? Privesc în ochii lui dimi ai Honkai Kovacs.

Este de abia o săptămîină aici - puțin timp pentru a cunoaște inventarul exact al unei fabrici ce se dezvoltă vertiginos.

De șaptezeci și cinci de ani se țese aici pîna, și dacă s-ar ceasa la un loc tot ce s-a produs aici, o mare parte a pămîntului ar putea acoperi cu ea. Cu toate acestea, arti muncitorii fabricii nu se mîndresc cel mai mult cu asta, ci cu ceea buciată de pînsă roșie, cu steagul roșu care filie, filie lingă numele fabricii, exprimînd libertatea azi cucerită.

Deschiderea expoziției de pictură, sculptură și grafică

În cadrul săptămîinii artelor plastice și a muzeelor, simbolică a avut loc la Muzeul de Artă al R.P. Romine inaugurarea Expoziției interregionale de pictură, sculptură și grafică. Au asistat tovarășii: acad. Atanase Goja, ministrul învățămîntului și Culturii, Constantin Crăciun ing. Anton Vlădu, președintele Statului Popular al Capitalei, sculptorul I. Jalea, președintele Uniunii Artiştilor plastici, M. Mihaleche, director general în Ministerul Învățămîntului și Culturii, numeroși artiști plastici, critici de artă și alți oameni ai artei și culturii.

Întreprinderea textilă „Varga Catalin” din orașul Cluj produce numeroase modele de confecții, tricotate pentru copil. De la începutul anului și pînă acum productivitatea muncii a crescut pe eap de muncitori în procent de 1,5 la sută față de prevederile planului. În fotografie: Noi modele de tricotațe create de colectivul fabricii.

Întreprinderea textilă „Varga Catalin” din orașul Cluj produce numeroase modele de confecții, tricotate pentru copil. De la începutul anului și pînă acum productivitatea muncii a crescut pe eap de muncitori în procent de 1,5 la sută față de prevederile planului. În fotografie: Noi modele de tricotațe create de colectivul fabricii.

Întreprinderea textilă „Varga Catalin” din orașul Cluj produce numeroase modele de confecții, tricotate pentru copil. De la începutul anului și pînă acum productivitatea muncii a crescut pe eap de muncitori în procent de 1,5 la sută față de prevederile planului. În fotografie: Noi modele de tricotațe create de colectivul fabricii.

Întreprinderea textilă „Varga Catalin” din orașul Cluj produce numeroase modele de confecții, tricotate pentru copil. De la începutul anului și pînă acum productivitatea muncii a crescut pe eap de muncitori în procent de 1,5 la sută față de prevederile planului. În fotografie: Noi modele de tricotațe create de colectivul fabricii.

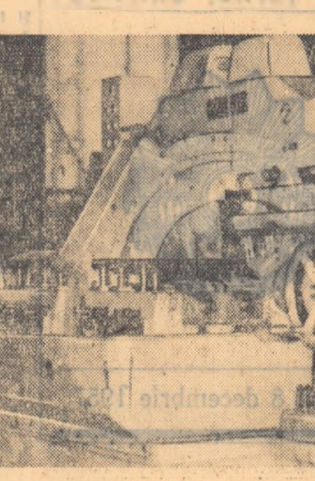
Umanism socialist și sentimentalism

Umanismul socialist este o noțiune nouă, este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului.

Umanismul socialist este o noțiune nouă, este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului.

Umanismul socialist este o noțiune nouă, este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului.

Umanismul socialist este o noțiune nouă, este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului. Umanismul socialist este o noțiune care se naște din lupta pentru demnitatea omului.

Primirea de către tov. Chivu Stoica a ministrului plenipotențiar al S.U.A.

Simbolic, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Romine, Chivu Stoica, a primit în audiență pe Robert H. Thayer, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al S.U.A. la București, în legătură cu plecarea sa din R.P. Romine.

O expoziție din R.P. Ungară

În cadrul planului de muncă pentru aplicarea convenției culturale din R.P. Romine și R.P. Ungară, simbolică la Biblioteca Centrală Universitară din Capitală s-a deschis Expoziția de reproducere după picturi din Muzeul de Artă al R.P. Ungare.

Expoziția cuprinde 90 de reproduceri după lucrări ale unor maeștri ai picturii universale, precum și reproduceri de portrete, peisaje, compoziții istorice scene din viața de toate zilele după tablouri semnate de pictori din R.P. Ungară.

Expoziția va rămîne deschisă pînă la 20 decembrie.

GNEMATOGRAFE

Donă lozuri - PATRIA; Clădirea - REPUBLICA; Gervase - I. C. FRIMU ÎNTRIREA ÎN TRE POPOARE, LIBERTATE; Ulisse - BUCUREȘTI. 23 AUGUST; Dacă nu e una e alta - MAGHERU, ELENA PAVEL, MUNCA; Lumea tăcerii - V. ALECSANDRI VICTORIA ALEX. SAHIA; Străbătînd Parisul - I. MAI. COȘBUC; Înțînire la LUMINA, FLACĂRA; Afecerea Protar - CENTRAL; Trepte abrupte - DOINA; Ora H - MAXIM GORKI; Celkas - TIMPURI NOI; Legenda din Polesia - VI. NERETULUI, MOSHOR; Trăitorea - GH. DOJA; Malva - ALEX. POPOV; Liniștii verzi - GRIVIȚA; Don Quixote - VASILE ROAITA, VOLGA; Dracul păcălit - CULTURAL; Leșea o perimîta? - UNIREA; Căile Dragoșel - CONST. DAVID.

Din sala tribunalului HALAL ZESTRE!

„Cînd tîbești, a primăvară-n viața ta!” - așa spune cîntecul. Cînd tîbești însă cu inima Constanța Amzelescu din Bălcești, se duce pe pustiul prînzului dragostea ei. Așa vorbește lumea.

La zestre s-au credeți totuși că au renunțat. Se cerea însă multă „operativitate”. De aceea au trecut la realizări mai mari: 3 perechi de pantofi în lucru la cel mai bun cîștig, 2 paltoane ultima modă, mobila cea mai elegantă etc. etc. Într-un cuvînt, abia acum se realizează adeverata zestre!

Magazinul însă nu are nîl o pîndă, bineînțeles. Dar aci a cunoscut pe tînărul Porcea, de care s-a îndrăgostit.

„Ziceai că nu vom căsătorii - la amînitul întîrziu s-a Constanța Tîndaru a primit-o minos. Sîrșite momentul să-și spună cuvîntul. Sîrșite, la spus. Și la spus printr-o întrebare:

— Ce zestre ai?

— Constanța Amzelescu a rămas umidă. La ea căci - chiar ea se gîndește. Zestre, înăi ce avea de făcut. Și asta ci mai repede Timpu nu așteaptă. Mai ales că, magazinul li sîtează la îndemînă. Ca să mădruți cu citiva lei prețuri de zestre, dar să-și ia în mînă mare lucru. Și nici n-o să se observe prea repede. În schimb, tu ca olandă, ai să ai în fiecare zi „un cîștig frumuseț”. Ideea aceasta la dat-o chiar ei.

— Să nu te plîngi că n-ai de unde. Îți trec prin mîni atîta bani.

— Vedeți dar, că... „Prietenul la nevoie se cunoaște”. Un control însă ai U.C.E.C.O.M. - ului a dat primul semnal. E drept că s-au speriat și ei puțin. S-au venit însă repede în fire. Pentru că au fost prea mare zădărnice amandă: nu era greu de achitat.

— Dracul nu-ți chiar așa de negru, cum și-au închipuit oamenii, la spus tînărul cînd Constanța la povestea de mustrarea ce o primise de la tînărul Porcea. Într-o zi, de la organizația U.T.M. ai și de la un prieten.

— Fil față deșteaptă, a tîmbarbăta-o el. De acum încolo n-o să mai continuăm cu cheful. Bate la ochi. Mai bin li alțecoaia cu banii.

— Și a fost îndrăgostit, așteaptă tînărul. Cînd a avut loc o gîndire. Un eveniment de seamă, așteaptă. De citua timp însă logodnicul, nu a avut încă înțînire la întînire, pe motiv că nu are ceas. A tunci Constanța Amzelescu la făcut unul endou. Unul lui și unul ei.

— A venit însă un însoțitor - ceasul său, nu alta - și s-a despoș, perit lipsa a două ceasuri noi „Po-beda”.

— Au urmat apoi zile triste pentru nefericitul logodnic. A doua pe-deapna a trei luni încheșoarea colectivă pentru ea. Cu suspens, dărea pedepse și amîndoi dați a țară din serviciu - nu era de loc ușoară.

— S-au găsit însă „oameni buni” care s-au oțorescose pe cei „oropsiți”. Nu li puteau lăsa la jumătatea drumului. De aceea cei doi tînari s-au căsătorit. S-au căsătorit fiind în urma celor tîmbarbătao, Constanța Amzelescu a ajuns - gestionară la O.C.L. Con-lecția lui în același oraș. Nici că s-ar fi putut alțecoaia mai bun.

noastre este legată de respectul profund pentru demnitatea personalității umane, de tendința de a o ajuta să-și deșăsoare toate capacitățile sale și să le folosească într-o activitate folositoare. Umanismul socialist cere oamenilor să aibe o atitudine plină de grijă, înțelegătoare și echitabilă un față de alții, atitudine care îi crușă de suferințe, griji și afecțiuni. Respectul față de demnitatea oamenilor, înțînirea relațiilor de producție care subordonează întreaga producție materială și spirituală intereselor oamenilor muncii și din poli-

nismului pentru a lovi în orinduirea socialistă. Ori de cite ori oamenii muncii îi pun la respect pe dușmanii orindurii socialiste domnia „umaniștii” din solda tururilor urză despre pretinse „inval” cări ale umanismului”. Acești domni ar dori ca oamenii muncii din țara noastră sau din celelalte țări socialiste să se poarte „uman” cu dușmanii socialismului, să le lase libertatea de a lovi în interesele colectivității socialiste. Oamenii muncii din țările socialiste nu risipeș și nu vor risipi însă pentru dușmanii asemenea hunuri de preț ca libertatea și umanitatea.

Umanismul socialist are un profund caracter de clasă. El este inimul nostru democrat-popular și în comportarea oame-

toleării asupritorilor și asupriții. Asemenea atitudinii - caracterizate prin lipsa de principialitate și de curaj a opiniei - se datorase rămașilor putredii morale burgheze, se datorase alterării și degenerării noțiunii de umanism sub influența concepțiilor miu-burgheze, se datorase nivelului teoretic și ideologic scăzut, conștiinței lor scăzute. Aici se impune o precizare. Atita vreme cît sentimentele noastre calde sint îndreptate spre cineva care au e în esență un dușman al societății noastre, atita vreme cît sentimentele noastre servesc reducării acestuia din urmă, redării către societate a unui om folositor, nu poate exista contradicție între sentimentele personale și sentimentele datoriei față de societate. Escanțul este de omul spre care se îndreaptă afeșciunea noastră să fie moral. Esențialul este ca sentimentele personale să nu între în contradicție cu interesele societății. A ne abate de la acest principiu înseamnă a cultiva un sentimentalism ieftin, neprincipial, înseamnă a da apă la moară ireponsabilității, a individualismului anarhic și aventurier, înseamnă a justifica indulgența față de cei ce loveș în cauza fărâșirii fericii tînorilor celor ce munceș.

Atitudinea umanist-socialistă, compasiunea pentru om, atitudinea plină de grijă față de acesta nu înviorășe dîintr-un simplu capriciu al afectivității, ci sint întemeiate pe convingeri temeinice, pe o simplă de liberare rațională. În viața lor de zi cu zi oamenii muncii își manifestă grije lor față de om în prin atitudinile de sentimentalism ieftin și neprincipial ci printr-o preocupare continuă de a oferi ajutor multilateral și reciproc tovarășilor de muncă și de viață ei vițrează laolaltă cu aceștia față de toate succesele și bucuriile lor, îi ajută în momentele de suferință și desneajde.

Lupta pentru sădirea în rîndurile tineretului a principiiu umanismului socialist, împotriva oricărei alterări și degenerări a acestor nobile principii constituite o sarcină de bază a educației morale întreprinsă în școală și în organizațiile U.T.M. Să nu uităm nică un moment că umanismul socialist înseamnă în cea mai mare măsură conștiința și educația sentimentelor lui sub semnul acestei responsabilități. De aci, sarcina temeinică educării comuniste a tinerilor, sarcina educării unui tînar al cărui sentimente personale să nu între în contradicție cu interesele societății noastre.

Informații

Simbolic după-amiază a sosit în Capitală la invitația Consiliului Central al Sindicatelor din R.P. Romine o delegație de militanți ai mișcării sindicale și veterani în producție din U.R.S.S., care face o vizită prietenească la țara noastră.

În urma tratatului, care au avut loc în ultimul timp la București între delegația economică a Republicii Populare Democratice Coreene și delegația economică a Republicii Populare Romine, a fost semnat la 7 decembrie protocolul privind schimburile de mărfuri și plățile pe anul 1958.

Răspunzînd invitației Asociației Științifice a Inginerilor și Tehnicienilor, la 23 noiembrie a sosit în țară o delegație a Carreii pentru Tehnică din Grecia, ai căiului din domnii Georges Kirkis, inginer electrician și George Constantos, inginer civil.

La 6 decembrie dl. Georges Kirkis a părăsit Capitala plecat în R.P. Ungară. Dl. George Constantos își continuă vizitele în țara noastră.

SPORT-SPORT Haide C. C. A.!

Anul acesta a încrustat pe răbojul istoriei fotbalului romineș capitale noi - examene dificile de trecut pentru reprezentativa noastră. Nu s-au atînc încă bine ecurile dirize disputate cu reprezentativa Iugoslaviei, ne sint încă prospecte în memorie cuvintele crănicului posturilor noastre de Radio ca sa transmisiu întînirea Borussia Dortmund C.C.A. și ita-ne din nou plini de amăgiri și speranțe în fața unei încercări de loc mai puțin dificilă.

doarți victorie, avem nevoie de trei puncte. Borussia Dortmund nu va ceda aceste trei puncte decît în treacă în toate compartimentele. Campionii R. F. Germane știe să-și apere șansele. „Unprezele” german este o formație masivă, pregătită tehnic și tactic pe deplin pentru luptă mare.

Halătoarea pentru a afirmare a fotbalului nostru pe plan european - reînțînirea cu Borussia Dortmund, ridică în fața campioanelor noastre nu numai sarcina apărării culorilor clubului C.C.A. dar în primul rînd a culorilor și prestigiuului țării noastre. FIECARE DINTRE NOI DORIM O VICTORIE, O VICTORIE PENTRU FOTBALUL ROMINEȘ, PENTRU C.C.A. Și nu va fi ușor. Căci pentru această atit de mult

Sistem optimiștii și hotărîții să învingem, căci C.C.A. ne-a rezervat în momente grele satisfacții dopline cucerind victorii de răsunet.

În tribunele stadionului vom fi alături de C.C.A., vom dori cu aceeași ardore o victorie pentru fotbalul romineș, pentru campioana țării noastre 90 DE MINUTE VOM ÎNCURAJA ECHIPA NOASTRĂ IAR DĂGA VOM FI MOMENTE DIFICILE VOM FACE SA SIMTA ALĂTURI DE EA ZECILE DE MII DE SPECTATORI.

HAIDE C.C.A.!

Sus de la stînga: Kwiatowski, Burgsmuier, Sandman, Schelbrowsky, Jos Michalek, Bracht, Peters, Schmidt și Kelbassa. Vizuți de NEAGU RADULESCU

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

A venit vremea marelui stăviment - naționalizarea - societatea pe acțiuni a trecut în domeniul cronicarilor. Fabrica a devenit a acelor care au vîsat-o, au

RECONSTITUIREA

Floarea muzicală

O interesantă experiență a fost efectuată recent de doi sacajii indieni cu ajutorul unei flori „sensibile”, așa numită „mimosa pudica”, care la cea mai mică atingere își retrage petalele. Sacajii au cântat în fiecare seară la vioră, timp de 45 minute, în fața florii. Și nu mica le-a fost mirarea când au observat, după cântecul lor, că floarea a început să crească mai mare și în culori mai viu decât de obicei.

Vechimea ciorapilor

Se pare că ciorapii sînt printre cele mai vechi articole vestimentare folosite de oameni. În Roma antică, femeile purtau un fel de ciorapi speciali, iar în Japonia și Persia întrebunțarea lor este încă mult mai veche. În ceea ce privește ciorapii de mătase, ei datează de pe vremea regelui Henric al II-lea al Franței, care ar fi purtat prima pereche de ciorapi de mătase din lume cu prilejul căsătoriei sale.

Un ou de 24 de secole

Cu prilejul unor săpături arheologice care au avut loc recent la Ferrara, în Italia, arheologii au descoperit un ou de acum 24 de secole. Oul, care s-a păstrat intact, a fost găsit într-un cimitir etrusc din secolul IV-lea înainte erei noastre. Se pare însă că arheologii au preferat să nu încerce gustul oului de acum 2400 de ani și l-au predat în consecință unui muzeu pentru a fi păstrat încă... 24 de secole!

Un medicament greu de obținut

Pe pantele abrupte și prin stromionie regiuni muntoase din provincia Sicilian din China, trăiește un animal din familia tigruului, cea mai mare decât o pisică, numit „Tigru zburător”. El are aripi prevăzute cu siruri de dințișori mărșăniși. Acest dințișori conțin în ei un prețios medicament, pe care localnici îl folosesc la vindecarea mai multor boli. Obținerea acestui medicament este însă foarte periculoasă și dificilă și costă uneori viața celui care încearcă să-l obțină. Într-adevăr, pentru a profita de leacul, jăranii din regiunile muntoase se leagă cu frînghi și și dau drumul la zeci de metri în jos pe stinzi, deasupra prăpățiilor, plină la viziuna furei. Adesea, „Tigru zburător”, infuriat, roade frînghi sau o taie cu dinții arțipilor și îndrăznelul țaran care în prăpăstie.

Sturionii - peștii giganti AI FLUVIILOR

Familie cu... greutate * Dunărea — singura cale încă liberă pentru sturioni

Familia peștilor denumiți sturioni (Acipenseridae) cuprinde un număr de 23 de specii, care pot fi întâlnite numai în emisfera de nord a globului pământesc. Unii reprezentanți ai acestei familii pot fi pescuți în apele R. P. Chineze, S.U.A., Italiei și Ungariei. Dar cei mai mari și mai valoroși sunt cei care trăiesc în apele U.R.S.S., care ocupă primul loc în lume în pescuitul mondial al sturionilor (88% la sută).

În țara noastră, cea mai mare cantitate de sturioni este pescuită la gurile Dunării, în special la vârsarea brațului Sf. Gheorghe în Marea Neagră. Dintre sturionii v. nați în apele țării noastre fac parte următoarele specii: morunul, nisetrul, păstruga, viza și cega. Cel mai de seamă reprezentant al acestei familii este morunul. Datorită calității excepționale a cărnilor de sturioni, precum și a icrelor negre ce sînt extrase din ouălele femelilor, acești pești au o valoare economică excepțională. Pentru gustul lor deosebit, icrele negre, renumitul „caviar”, au o

Din istoria Bucureștilor Cinematograful 1896

Cinematograful, această nouă artă, care prin caracterul ei de masă, a cucerit întreaga omenire — a fost cunoscut la București la foarte scurtă vreme, după ce această descoperire modernă fusese prezentată la Paris.

Nu vom pune, desigur, la socoteală „diorama” lui Brody, bazată și ea pe principiul fena kilscoopului lui Plateau, abia inventat la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și prezentat, cu mare succes, bucureștenilor. În 1812, trenul o sândramă a boierilor Slatinieni (restaurantul și cofetăria „Căpsa” de mai târziu). Cert este că prima reprezentare de cinematograful, propriu zis, a avut loc la București, cu o înfriziere de numai câteva luni, față de țara inventatoare.

La Paris, prima reprezentare pentru public a invenției fraților Lumière a avut loc în ziua de 28 decembrie 1895, în subsolul localului „Café Central”. Dar „adevărată casă Lumière” a fost creată numai în anul 1896. Chiar în acel an au loc la București, primele proiecții cinematografice cu nou aparat.

Reprezentarea a avut loc la București în mai 1896, în sala „Independența”, de pe Calea Victoriei, clădirea cu dorobanțul de tuci, care bătea orele de lingă pasajul „Cometa”, găzduită de bombele lichterilor, odată cu dărmarea Teatrului Național. La cea dintâi reprezentare a luat parte, și G. Crutzeșcu, autorul volumului de evocări istorice „Podul Mogoșoaiei” plătind l leu intrarea (copiii plăteau pe jumătate...).

Programul, care cuprindea câteva scene de „scurt metraj” (în genul „jurnalului de actualități” al zilelor noastre) făcea prezentarea acestei miraculoase invenții cu următoarea reclamă: „Persoanele se mișcă, rid și plîng, doar cuvîntul lipsește...”

După câteva reprezentări în sala „Independența” (devenită, mai târziu, loc de expoziție a aeroplanului lui Aurel Vlaicu și apoi barul automat „Herdan”) urmează reprezentările din sala Hugo (strada Doamnei) și grădina Bragădiru (de pe Calea Rahovei).

Bucureștenii cari n-aveau la sfîrșitul veacului trecut decît o singură sală de spectacol (Teatrul Național) și cite un circ care, ba ardea, ba se prăbușea peste spectatori — au prins dragoste de noua invenție, imbulzindu-se tot mai mult la noile cinematografe (nu știm dacă și pe atunci se utiliza parola contemporană: „N-aveți un bilet în plus?”). Multe din sălile destinate balurilor mascate, încep a fi transformate în săli de cinematograful (Hugo, Lux,

Terra, Doamnei, Volta, Edison etc.).

O controversă, care n-a fost încă lămurită este aceea a datei la care a fost înființat primul cinematograful permanent în București Constantin Bacalbașa în „Bucureștii de altă dată”, prețind de că prima sală ar fi fost făcută pe locul „Efioriei Spitalului Civil” (actualul Stat popular raional V. I. Lenin) în anul 1896 și se numea cinematograful „Oeser”.

La primele benzi ca: „Intrarea trenului în gară”, spectatorii se dădău, înspăimîntați, la o parte, de teamă de-a nu fi stîlciți de locomotiva ce venea parca, peste ei... Căsele franțuzești „Palthe Freres” și „Gaumont” aduc tot la „Efiorie” (probabil în aceeași sală) alte „pelece, cari ating lungimea de 120 metri și chiar de 160 metri.

Dintre toate sălile de cinematograful, înființate de la 1896, în București, a rămas în picioare numai sala „Select” amenajată în fostul han a lui Mircescu, în anul 1908. Chiar cînd societatea „Imobiliara” ridică palatul ei, cu nomenclatură pasaj, acel loc, sala „Select”, a rămas în aceeași formă. Numită astăzi „Cinema „Maxim Gorchi” sala aceasta rezumă un întreg capitol din istoria cinematografului bucureștenesc.

De la filmele măsurate în metri, sau date în mai multe serii, de la Asta Nielsen la „Banditul mascat”, de la comediele lui Prince Rigadin la sentimentalele și multele drame cu Henny Porten și Pina Menichelly, de la Cocanin la Zigoto și de la Francesca Bertini la Greta Garbo, filme care erau acompaniate de un pian mecanic sau de mica orchestră de muzicanți rătăciți și plictisiți — cinema „Select” a ajuns la filmul sonor (adus întîi la București, la cinematograful „Trianon” azi „Bucureștii” — cu pelicula „Jeanine”).

Bucureștenii cari n-aveau la sfîrșitul veacului trecut decît o singură sală de spectacol (Teatrul Național) și cite un circ care, ba ardea, ba se prăbușea peste spectatori — au prins dragoste de noua invenție, imbulzindu-se tot mai mult la noile cinematografe (nu știm dacă și pe atunci se utiliza parola contemporană: „N-aveți un bilet în plus?”). Multe din sălile destinate balurilor mascate, încep a fi transformate în săli de cinematograful (Hugo, Lux,

Ing. EUGEN PANIGHIANT

RECONSTITUIREA unei camere celebre

„Cu prilejul unor săpături arheologice efectuate în centrul Londrei s-au găsit fosile de hipopotan, rinocer și elefant, care provin din epoca de gheață și au cel puțin 100.000 ani vechime... În schimb, toate săpăturile, efectuate la Peninsula celebrului Turn din capitala Angliei nu au scos la iveală nici una din comorile care — conform legendei — ar fi fost ascunse acolo în timpul lui Cromwell.”

„Cercetătorii cehoslovaci au stabilit că ouăle păsărilor cărora li se administrează antibiotice prin hrană se păstrează proaspete mult mai multă vreme?”

„Unul om care parcurge 5 km pe oră l-ar trebui 8 ani și 280 zile de mers pentru a ajunge în... 30 Km pe oră l-ar trebui un an, 100 Km pe oră) l-ar trebui 160 zile, unul avion cu reacție (800 Km pe oră) l-ar trebui 20 zile. L-ar satelitul artificial (28.000 Km. oră) doar 13 ore 43 de minute.”

„Savanții sovietici au prevăzut cu trei săptămîni înainte ultima erupție a vulcanilor din Kamciatka?”

„Recenta epidemie de gripă a făcut, numai la Milano, 400.000 victime?”

„In U.R.S.S. funcționează de cîndva vreme o fabrică de pistoane complexe automatizată? Piesele lucrate nu sînt atîrse de nici o mînă omenească din momentul intrării în fabrică sub formă de materie primă și pînă ce o părăsesc, gata finișaj și ambalaj.”

B. SARÎTEANU

Zilele trecute în muzeul „George Enescu” a domnit o zarvă și o febrilitate deosebită. Obiecte dintre cele mai interesante: piese rare, unice, fotografii inedite, portrete și statui în bronz erau împrăștiate prin tot locul.

Se trageau cadre pentru un viitor film documentar în culori intitulat „Livenii lui Enescu”. La sfîrșitul lucrărilor operatorului și regizorul și-au strîns aparatele și au plecat. S-a așternut din nou obișnuita liniște a muzeului. Dar n-a trecut mult și liniștea aceasta a fost turburată de un eveniment cu totul deosebit în recenta și scurta istorie a muzeului care, se cere consemnat, dacă nu pe pelucula, cel puțin în scris.

A sosit de la Paris inventarul întregii camere în care a trăit și a lucrat, în ultimul an de activitate, genialul muzician și creației din ultima perioadă a lui George Enescu.

Evenimentul este deosebit de important prin piesele prețioase și rare, prin amănunțele și detaliile valoroase oferite criticilor și istoricilor muzicii asupra vieții și creației din ultima perioadă a lui George Enescu.

În baza planului camerei din strada Cluj din Paris, direcțiunea muzeului din București în colaborare cu întreprinderea de stat „Decorativa” va trace, în curînd, la reconstituirea ei. Astfel, tuturor va oferi prilejul ca, odată cu vizitarea muzeului, să poată vizita și camera sa intimă.

Vizitatorii se vor putea opri în fața biroului său de lucru pe cristalul căsușii vor auzi ochelarii, tocuri cu penișă, o călămară de sticlă. Un scaun turnant așezat între birou și pian va arăta unul din procedeele de lucru ale marelui muzician. George Enescu obișnuia ca, ceea ce compunea în scris pe mapa de lucru, să verifice la pian întorcîndu-se imediat print-o simplă mișcare. Se va putea vedea tot aci un pat cu o cvertură albăstră, fotoliu, o noptieră pe care va sta un ceas de tablă destăpărit și o scumurie cu cîțeva haine. Pe pereți vor fi așezate: un portret al lui Beethoven, o fotografie în culori reprezentînd pe eminentul muzician împreună cu muzicienii Kreisler și Thibaud, un portret al lui George Enescu tînră, în mîrme naturală, un așezîndu-benit de vreme datînd din anul 1838, cînd ilustrat violonistul Paganini și-a dat ultimul concert la Londra. Surprinderen poate a multor vizitatori alături de aceste portrete se va afla fotografia

GEORGE RICUS

Tulbătăm să cîntăm STEAGUL ROȘU - Bandiera roșă -

Memorie magnetică

Nu rare ori al prilejul ca în zilele de sărbătoare să privești cum grupuri, grupuri de vinători pasionați cu armele pe umăr, pleacă în pădurile din jur după vînat. Și, după o zi întreagă de alergătură — trudiți de parca ar fi cărat pietre de moară în spate — vin cu un iepure sau o rață sălbatică în trîstă.

Închipuți-vă însă aceiași grupuri de vinători, care în locul armelor poartă pe umeri niște cutii de o formă obișnuită, dar care nu sînt altceva decît emițătoare electro-magnetice. La o simplă apăsare pe un buton, în jur se string încetul cu încetul tot felul de păsări, rațe sălbatic, cocoși de munte. Aceasta fără să mai fie nevoie să gonești cit îl ziua de lungă prin Delta sau prin păduri.

Ce spuse se bazează pe un fapt real relatat de „Komsomolskaia pravda” și pe o ipoteză emisă de fizicieni.

FAPTUL REAL: Anul trecut, în vară, în U.R.S.S. la stația Perlovskala a Direcției regionale de nord un pui de porumbel, pe nume Grișka, a fost dus la o stație vecină, Los. Dar s-a întîmplat un lucru neobișnuit. A doua zi, Grișka a cărei rază de acți-vitate” fusese pînă atunci doar de 7-8 m, a fost întâlnit din nou jucîndu-se în larma de pe lingă stația Perlovskala.

IPOTEZA: Deoarece problema „mecanismului” de memorare la porumbel de postă frîntînit de multă vreme pe specialiști, fizicieni au emis ipoteza că porumbelul are posedă o „memorie magnetică”. Memorînd într-un fel oarecare cîmp magnetic al punctului geografic al locului unde locuiesc permanent, acești porumbel se întorc cu precizie matematică la... domiciliul după ce au fost duși la sute de kilometri depărtare.

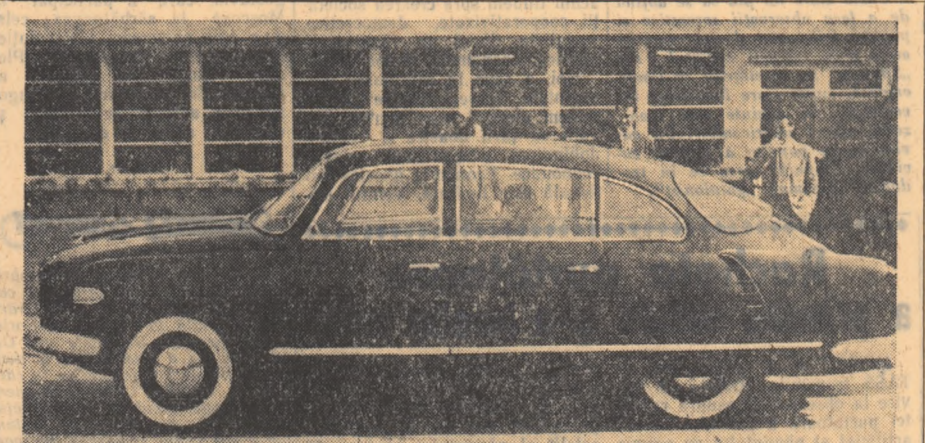
Există deci posibilitatea ca nu numai în știința militară să se vorbească de teleghidare ci și în viața noastră de... păsări.

Descoperirea unei noi variante a legendei „Virful cu Dor”

Profesorul Dr. Emil Micu, directorul muzeului Ion Bran, a descoperit de curînd un manuscris prețios. E vorba de un manuscris de peste 100 pagini găsit la țărâmul muncitor Ion Florescu de pe valea Tisei, scris în alfabetul de tranziție (cirilic și latin). El a fost întocmit de cantorul Dumitru Oprea în anul 1860 și conține o culegere de poezii populare din Ardeal întrucît aici a vădit „Luceafărul” pentru primul mda dat vulturilor ce înconjoară ciobanul.

O poezie originală în limba țărănească este o variantă latină, aflată în acest manuscris dovedește că autorul lui, cantorul Dumitru Oprea, a servit ca motiv de inspirație pictorialul A. Tură. Interesantă este de asemenea încercarea pe care o pune se știe pînă acum — pe note bisericesti cîntate în serie de manuscrise ale a. Prof. Dr. Emil Micu întocmește un studiu asupra manuscrisului descoperit și citeva pagini vor fi publicate în revistă „Luceafărul” pentru primul mda dat vulturilor ce înconjoară ciobanul.

O poezie originală în limba țărănească este o variantă latină, aflată în acest manuscris dovedește că autorul lui, cantorul Dumitru Oprea, a servit ca motiv de inspirație pictorialul A. Tură. Interesantă este de asemenea încercarea pe care o pune se știe pînă acum — pe note bisericesti cîntate în serie de manuscrise ale a. Prof. Dr. Emil Micu întocmește un studiu asupra manuscrisului descoperit și citeva pagini vor fi publicate în revistă „Luceafărul” pentru primul mda dat vulturilor ce înconjoară ciobanul.

Eleganță, confort, viteză, putere, economie, iată calitățile noului model de autoturism „Lada 603” produs de uzinele Tatra din Koprivnice, Republica Cehoslovacă. Viteză maximă 180 km. pe oră, consumul de benzină 12 litri la 100 km.

Torentul de aur

facea gânduri? Un val de căldură îmi umpluse pieptul și ochii mi se umediseră. Eram nespus de fericit... Așa am devenit membru în echipajul rachetei „Selena”.

Nu vreau să descriu aici decolarea de la „Sputnik 16”, nici privirile îngrijorate și mustrătoare ale vechilor mei tovarăși... Sotul doborînd necesar să amintesc o singură întîmplare, în aparență fără importanță, petrecută în timpul călătoriei. Philippe și Gilbert dormeau. Deodată l-am văzut pe Gilbert ridicîndu-se în capul oaselor. Dormea? Era treaz? Nu știu! Tinea ochii larg deschiși și privea în gol ce și cînd în unghierul acela întunecat se ar fi apărut o arătură. A rostit limpede și răspicat cuvintele: TORENTUL DE AUR! Apoi a reăzuit brusco pe pernă și și-a continuat somnul ce și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Luna m-a dezamăgit! Nimic din măreția peisajului la care mi-așteptam, pe care-l visam de-atîtea vreme. Aveam sentimentul omului care după ce a admirat de la o distanță potrivit și minunată pictură, se apropie și privește printre locuri urmele penelului și țesătura pînsei.

Din apropierea munții, craterelor, mîrilor și lacurile cu nume nit de stînci uniforme colorate sau întindevi vaste năpădite de o pulbere cenușie în care se așeză pînă piciorarele. Totul e nespus de trist: cerul de abanos, liniștea în veci neîntinată, munții înalți și golași, tășurile de cușit ale stîncilor...

Nu mi s-a spus în ce parte a Lunii ne aflăm. La întrebările mele nu am primit răspuns. Gilbert tăcea iar Philippe se străduia să ocolască subiectul. Fără îndoielă că lămură se ascunde ceva. Încerc să fac o legătură cu cuvintele misterioase, spus de Gilbert înainte de plecare, dar nu izbutesc.

Am surprins frînturi dintr-o discuție. Philippe vorbea cu pasiune despre niște licheni iar Gilbert îl asculta, avînd întipărit pe față un nemărginit dispreț. L-a apucat pe pipiriuul Philippe de umăr, l-a scuturat ca pe un copil neastîmpărat, în ochii lui rezi s-au aprins deodată lumini străluc și atunci au răsunat pentru a doua oară cuvintele „TORENTUL DE AUR”!

Am înțeles să „merge”. Înaintea ei și Gilbert și Philippe, prin salturi mari, de 15-25 metri. La început, acest mers mă amuza, acum

inșă mă ostenește din cale afară. Sint bucuros cînd ne însoapim în rachetă și mă pot arunca pe pat. Știu acum că tovarășii mei cauză ceva! Drumurile obositoare a căror durată întrecă uneori 4-5 ore, ascensiunile pe culmile cele mai înalte de pe care se scutecă avid depărtările, consultarea repetată a unei hărți, care e ascunsă cu grijă ori de cite ori mi apropii istă ce-mi dă certitudinea că Gilbert și Philippe au venit aci cu un scop precis.

De avertismentul profesorului Voronov am uitat cu toții. Tăcerea aceasta încercîndu-mă, calmul neprăhănit nu te lasă să te gîndești la estacisme.

Eram după un drum de peste 5 ore, în care nu-mi fusese dat să văd decît peisajul unui desert acoperit cu pietre colorate. De oboseală nu eram în stare să adorm. Aveam tot felul de vedenii printre care revenea obsedant aceea a unui imens torent de aur, prăvălindu-se vijelios de pe niște stînci goloase.

Un zgomot m-a făcut să tresar. Philippe și Gilbert gata echipajul părăseau „Selena”. Am stat citeva clipe la îndoielă, apoi am luat hotărîrea să-i urmăresc. Înaintul în salturi mari. Mie îmi apăreau ca niște licuete uriașe, în căutarea unui fir de verdeață, în acuită deprătmînt pustietate. S-au oprit pe o culme. Philippe parea nehotărît, Gilbert insistă. Gesturile lui deveneau tot mai repetite, mai violente. Gilbert îl apucase pe Philippe de piept dar nu mi blîndețea de odinoroș ci cu ură, cu dusmănie.

Mi-am amintit subit că aparatul meu de radio funcționează pe aceeași lungime de undă ca aparatele lor și l-am deschis. Am auzit ultimele cuvinte ale lui Gilbert, rostite cu o patimă de care nici-odată nu l-aș fi crezut în stare: — „...ce vrei tu cu lichenii tăi? Aici aproape e TORENTUL DE AUR, pe lingă care toate bogățiile pămîntului sînt ca un grăunte de nisip față de imensitatea „Sabarot”. Duce-te la lichenii tăi, acrodele!”

Dîndu-i brînci, îl făcu pe Philippe să se clatine și să cadă. Fără să-l mai încredințescă cu o privire, Gilbert își făcu vînt sărînd de pe o stîncă pe alta, pînă se pierdu în zare.

M-am apropiat în mare grabă. Pe Philippe nu l-am găsit. În apropierea locului unde-l doborîse Gilbert era o prăpăstie întunecată ca o gură de șarpe.

În ca căsușă desigur Philippe. Dar în privința asta nu eram îngrijorat: căderile pe Lună sînt auzit cuvintele: TORENT DE AUR...

ca cineva să suferă vreo vătămătură. M-am apropiat deci de marginea rîpei și mi-am dat și cu drumul în gol. După citeva zeci de secunde am simțit din nou sub picioare. Eram într-un fel de groată vastă, cu pereții netezi și tăvanul boltit. Philippe nu era departe. Cu lanternă electrică aprinsă în mînă, privea fascinat citeva fire liliacii.

— Licheni, dragul meu, licheni pe această planetă moartă! Descoperirea asta e senzațională! Dovedește că pe Lună se găseac urme de oxigen, că odinoroș a existat și atmosfera, că...

De bună seamă ar mai fi continuat pe același ton, dacă nu ar fi fost intervenția de o avalanșă de bolnavi care pătrunseseră fără nici un șgomot prin deschizătura din tavan.

Ne-am retras repede spre un loc mai ferit și am privit îngrozit spectacolul. Cădeau pietrele cerești cu violența unor proiectile de artilerie, sfredelînd solul pietros, răscolînd praful, răsturnînd stînci imense tot într-o liniște vrăjită, de neînțeles.

Precizarea profesorului Voronov se împlinise. Luna trecea print-un roi de meteorizi și dacă întîmplarea nu ne-ar fi aruncat în această peșteră, praf se alegea din noi.

Același gînd ne-a trecut prin minte la amîndoi și am rostit împreună numele lui Gilbert. Philippe a adăugat doar, în șoaptă cuvintele care ajunseseră să mă obzedeze: TORENTUL DE AUR!

Îngînd din peșteră ne-a întîmpinat un peisaj necunoscut. Bombardamentul meteoric schimbase înfățișarea locului. Vedeam noi crătere, coline care nu existaseră înainte, prăpăstii care de abia se căscăseră în solul lunar.

Pe Gilbert l-am găsit la o depărtare de vreo cinci kilometri. Costumul său de scafandru astral era perforat în mai multe locuri de meteorizi. Nu mai trăia. Zăcea întins cu fața în jos, într-o masă de pulbere galbenă, scilicet, în care și îngropase adînc miniele. Pulberea aceasta aurie pornea sub forma unei benzi din centrul unui cerc, lăjîndu-se treptat ca raza unui far.

RECONSTITUIREA